

ตอนที่ ๒๒

หนอนยักษ์ มฤตยูใต้ดิน

ตึกสังค กองไฟเริ่มมอดลง ทุกคนหลับไปด้วย
ความอ่อนเพลีย จากการเดินทางฝ่าแดดและ
อากาศร้อนมาทั้งวัน

“ฮี้ ห่อ ๆ ๆ”

เสียงลาร้อง ปลุกให้जाऊตื่นขึ้น มองไปรอบๆ
แม้จะมีมืด แต่ก็มองเห็นร่องรอย ทรายยุบเป็นร่อง
ผ่านไปไม่ห่างจากที่พวกเขาอน เสียงลา ร้องดัง
ขึ้นอีก ร่องทรายยุบก็ผ่านพวกเขาไปอีกด้านหนึ่ง
แต่คราวนี้มันใกล้เข้ามา

“ตื่นๆ ด้ ด้มา” जाऊปลุกให้ทุกคนตื่น พร้อม
กับชี้ไปที่รอยทรายยุบ

มาลา ไล่พื้นที่เหลือในกองไฟ และเป่าให้มัน
ลุก ทุกคนเตรียมอาวุธพร้อม ลายังร้องเป็นระยะ
ดูเหมือนว่า เสียงของมันร้องถี่และดังขึ้น जाऊ
ย่องเข้าไปใกล้ๆ มัน เห็นลามีอาการตื่นตกใจ
พร้อมกับเสียงดังครี๊ดๆ ที่ได้พื้นทรายนั่น जाऊหยุด
นิ่งอยู่กับที่ เห็นร่องทรายยุบขึ้นแล้วก็ยุบลง ผ่าน
ไปต่อหน้า มันเหมือนมีสัตว์ประหลาดอะไรสัก

อย่าง กำลังเลื้อยมุดทรายผ่านไป คราวนี้มันใกล้เข้ามาแค่เอื้อม

มันผ่านไปแล้ว และดาก็ยังอยู่ จาก รอกว่ามันจะกลับมามากหรือไม่ และมันเจียบหายไปนาน เขาจึงเดินย้อนกลับไปที่ ลังให้พวกเตี้ยๆ อยู่ตรงกลาง จาก กับ มาลา ยืนระวังหน้าและหลัง เวลาผ่านไปนาน จนพวกเขาารู้สึกเมื่อย

“มันไปแล้วมั้ง” เค็ย บอก

จาก เอาหูแนบกับพื้นดิน แล้วลุกขึ้น “ยัง มันยังอยู่”

เสียงลาร้องขึ้นอีกครั้ง โสนน้อย หันไปดูที่โคนต้นไม้ใหญ่ ถ้าไม่อยู่ที่นั่นแล้ว มันหายไปกับรอยดุคของทราย

“ลา ถูกมันกินไปแล้ว” โสนน้อย เตือนทุกคน “ทำไงดี?”

จาก ชี้ไปที่ต้นไม้ แล้วสั่ง “ไปอยู่บนนั้น เร็ว!” ทุกคนรีบคว้าข้าวของสัมภาระ เท่าที่จะคว้าได้ แน่ละอาวุธคือหัวใจสำคัญ ซึ่งทุกคนเตรียมมันติดตัวไว้พร้อมแล้ว ไม่นาน ทุกคนก็ยืนอยู่บนก้อนหินใหญ่ แต่มันยังใหญ่ไม่พอ และมันก็เตี้ยเกินไป ถ้ายืนอย่างนี้นานๆ อาจไม่ปลอดภัย

“มันมาอีกแล้ว” โสณน้อย ตะโกน

รอยทรายผูก ไกล่ก้อนหินเข้ามาทุกขณะ แม้จะไม่เร็วนัก แต่ก็มีเวลาพอที่จะทยอยกันป็นขึ้นไปบนต้นไม้ จากนี้ก็ขึ้นได้ว่า เขาสิ่งสำคัญไว้บนเนินทรายนั่น

“ลูกดอกนาคา เราจะไปเอาลูกดอกนาคา” จาก
อู บอก

“เดี๋ยวก่อน” สังข์ รั้งแขนจากอูไว้ ก่อนที่เขาจะก้าวลงไปพื้นทราย “อย่าเพิ่งไปตอนนี้ รอให้สว่างก่อนค่อยไปเอา”

เตี๋ยๆ จาก มาลา จำเป็นต้องแปลงกายเป็นลิง เกาะกิ่งไม้แห้ง หลับๆ ตื่นๆ บนคาคบไม้ ไปจนกว่าจะวันขึ้น ท่ามกลางเสียงทรายนุดนอยอยู่รอบๆ ต้นไม้ จะกระทั่งสว่าง เจ้าสัตว์ประหลาดก็หายไป ทิ้งร่องรอยปริศนาอันน่าหวาดเสียว ไว้ให้พวกมนุษย์ คาคเตาเอาเองว่า มันเป็นสัตว์พวกไหนกันแน่

จากุกระโดดลงมาจากต้นไม้ ไปยืนที่ก้อนหินปล่อยให้พวกผู้หญิง อยู่บนนั้นไปก่อน มาลา สังข์กระโดดตามลงมา ตกลงกันว่า ใครจะเป็นคนไปเอาลูกดอกนาคา

มองจากข้างบนต้นไม้ ร่องทรายยุบ มีอยู่เต็มไปหมด มันยังไม่แตะต้องสิ่งของที่อยู่บนเนินทราย อาจเป็นเพราะว่า มันไม่ใช่อาหารของมัน จากจุดจากก้อนหิน เดินไปที่เนินทราย อย่างระมัดระวังทันใดนั้น!

ตัวตนของมันก็โผล่ออกมาให้เห็น มันเอาหัวที่มุกทรายอยู่ โผล่ขึ้นมาก่อน ห่างจากจางูไปไม่กี่ก้าว ลำตัวและหัวของมัน ไม่ต่างอะไรกับหนอนยักษ์ ขนาดลำตัวใหญ่กว่าลาสองเท่า ผิวหนังย่นๆ สีนํ้าตาลไหม้ ไม่มีลูกตา ปากแบ่งออกเป็นสามแฉก ตอนที่มีมันจับอากาศ จางูวิ่งอย่างรวดเร็ว มันใช้ลิ้นตัวคไปที่ขาของจางู เหมือนเข็กรวดชา จางูหกล้มพยายามดิ้นหนี มันก็ดึงเขาค้วยลิ้น ยื้อกันอยู่ไม่นาน มาลา กับ ลังซ์ วิ่งเข้ามา ลังซ์ดึงมือของจางูไว้ แต่ก็ถูกมันลากถอยไปสองสามก้าว จนใกล้จะถึงปาก มาลาคว้ามืดที่พกอยู่กับเธอ

“ฉับ!”

ลิ้นของมันขาดออกจากกัน มันล่าถอยไป

“ช่วยด้วย!” ลังซ์ ตะโกนเรียก

หนอนยักษ์อีกตัว มาจากไหนไม่รู้ มันเอาหัว โผล่ขึ้นมาจากทราย ที่ด้านหลังของสังข์ แล้วแถบ ลื่นตัวที่ขา ลากลงมาที่พื้นทราย สังข์ล้มลง แต่ ยังมีสติที่อยู่ ชักมือออกมาถือไว้ในมือ แต่โชคไม่ดี มีคนหลุดมือไปก่อน สองขา ก็พยายามสลัดให้หลุด จากลื่นของมัน ครึ่งแล้วครึ่งเล่า แต่ก็ไร้ผล สังข์ ถูกลากเข้าใกล้ปากของหนอนยักษ์เข้าไปทุกที

สถานการณ์คับขัน มาลา ทำได้อย่างมาก แค่ วิ่งไปคว้าแขนของสังข์ไว้ ออกแรงยื้อสู้กับหนอน ยักษ์ แต่ขาของสังข์ หลุดเข้าปากเจ้าหนอน มีจตุรานั้น ไปถึงเอดแล้ว ประเมินสถานการณ์ ตอนนี้ สังข์คงตกเป็นอาหารของหนอนยักษ์แน่ ใน ที่สุด ร่างของสังข์ ก็ถูกมันดูดทิ้งมุดลงไปในพื้นที่ ทราย เหลือแค่หัวกับแขนที่ยังปักปลายเอาชีวิตรอด แม้จตุรพยายาม ตะเกียกตะกาย ช่วยกันดึงแขน ของสังข์ไว้ด้วยอีกคน แต่ก็ไร้ผล เคี้ยวกับโสนน้อย วิ่งมาสมทบอีกแรง แต่ก็สายไปแล้ว สังข์มุดหาย เข้าไปในปากเจ้าหนอนนั้น

กริ ต ค ค!

เคี้ยวกับโสนน้อย กริร้องด้วยความโกรธสุด ซีด จนลืมหูลืมตา มองเห็นหนอนยักษ์ ตัวเท่าไล่เดือน มันบังอาจทำเกินไปแล้ว เธอสองคนคิดเหมือนกัน

สังข์จะต้องไม่เป็นอะไรไปในตอนนี้ เป็นไงเป็นกัน!
เจ้าหนอนปีศาจ มันยังทำหิวผลุ่มๆ โผล่ๆ บนพื้น
ทราย เคี้ยว กริคร้องอีกครั้ง พร้อมมีดในมือ พุ่ง
กระโจนเข้าไปเจ้าหนอนยักษ์โดยไม่ยั้งคิด แทะเข้า
ที่ส่วนหัว ฉีก ฉีก โสนน้อยก็เช่นกัน คว่าถูกดอก
อาบยาพิษ ที่ตกลงไปโดยไม่คิดว่าจะเป็นส่วนไหน
ของมัน สองดอก สามดอก สี่ดอก

ขณะที่เคี้ยวกับโสนน้อย ซดมุนอยู่กับเจ้า
หนอนยักษ์ มาลา ฉวยโอกาส วิ่งไปคว้าถุง
ลูกดอกนาคา แล้วกลับมากว่าลูกดอกนาคาในถุง
ยื่นให้จาดู ซึ่งกำลังรอบรรจุกระสุนอยู่

เคี้ยวกับโสนน้อย ทำงานได้ผล มันคืนจนหลุด
โผล่ขึ้นมาบนทราย จังหวะเดียวกับที่จาดูกำลังดึง
ลูกดอกนาคา

“ฉีก! ตูม!”

โดนที่ส่วนหางของมัน เนื้อหนังส่วนหนึ่งของ
เจ้าหนอนยักษ์หลุดกระจายระจาย เคี้ยว กับ โสน
น้อย ถูกมันเหวี่ยงกระเด็นออกไป

“ฉีก! ตูม!” มันโดนเข้าไปอีกดอก ที่ลำตัว

ฉีกครู่ มันก็ขยับอคาสังข์ออกมา และ
พยายามจะมุดทรายหนีไป แต่เพราะมันโดนอาวุธ

ไปหลายอย่าง ทำได้อย่างมาก ก็แค่ชาติใจตายอยู่ตรงนั้น

เมื่อเหตุการณ์สงบลง สังกัรู้ลึกตัว ล้ำรอกเอาเมือกใสๆ ออกมาจากปาก เอื้อย กับ โสนน้อย ประคองสังข์ยื่นขึ้น และรีบพาขึ้นไปอยู่บนก้อนหิน มาลากับจาดู ยังคุมเชิงรอดูพวกมัน ไม่รู้ว่ายังมีอีกกี่ตัว มันอาจจะหวนกลับมาอีกก็ได้ โสนน้อยดึงผ้าห่มออกมาจากกระเป๋า เช็ดเนื้อตัวของสังข์ ที่เปื้อนน้ำลายและทรายเปรอะเลอะเทอะไปหมด มาลา ไปเก็บสัมภาระของสังข์ ที่ตกหล่น บนพื้นทราย โชคดีที่ค้นหามีคเจด

“เธอยังไม่ตาย” เอื้อย พุดละล่ำละลัก น้ำตาคลอ คีใจเป็นที่สุค

“เข้าไปอยู่ในห้องมัน เป็นไงบ้าง?” โสนน้อยถาม

“ก็อ่วยดี น้ำลายมันหวานๆ เลียนๆ” สังกัพุดเล่นให้รู้ลึกพอคนคลาย

“อ๊วก!” โสนน้อย ทำท่าอ๊วก ล้อเลียน

แต่เสียงที่อยู่ใต้ดิน ยังไม่หยุด แม้จะเบาจนแทบไม่ได้ยิน จาดู สังเกตรอยสันของพื้นทรายที่อยู่ห่างออกไป เขาให้สัตย์ญาณเตรียมพร้อม คู่กับ

มันอึกยก พื้นทรายล้น ไกลเข้ามา แนวแรง
สะท้อนแผ่กว้างกว่าทุกครั้ง พร้อมๆ กับผิวพื้น
ทรายยุบยวบยวบ เป็นแนวกว้าง พวกเด็กๆ ลุก
ขึ้นยืน เอื่อย รีบคว้ากระเป๋าและอาวุธ ส่งให้สังข์

“มันมาอีกแล้วหรือ?” โสณน้อย อุทาน

“อึดนี้ น่าจะใหญ่กว่า เมื่อตะกี้” เอื่อย
วิเคราะห์ จากแรงสะท้อนของพื้นทราย

“นี่มันตัวลูก โนนนะตัวแม่” สังข์ คะเนจาก
ขนาดของรอยยุบยวบยวบ บนพื้นทราย

สังข์กับเอื่อย เตรียมหน้าไม้ พร้อมบรรจุ
ลูกดอกในแท่นยิง โสณน้อยขึ้นธนูได้ไว้ จากกับ
ลูกดอกนาคาคู่ชีวิต มาดาถือหอกไว้แน่น ทุกคน
เตรียมเผชิญหน้ากับมันอีกครั้ง ทั้งๆ ที่ไม่แน่ใจว่า
จะต้านมันอยู่หรือไม่ คึกครั้งนี้ หนักหนากว่า
สงครามระหว่างคนกับคน เพราะสงครามยังมี
เวลาพัก มีกองกำลังสับเปลี่ยน แต่ไม่มี ทุกคน
อยู่ในสภาพหลังพิงกัน ไม่สู้ก็ตาย สู้ก็อาจรอด ...
พวกเขาผ่านการเผชิญหน้า ทำความตายมาหลาย
หนแล้ว จะเจอกับมันอีกสักครั้งจะเป็นไรไป แพ้
ชนะไม่ต้องคิด ในเมื่อยังมีลมหายใจ โอกาสก็ยัง
พอมี

รอยตุ้บๆ ยุบๆ บนพื้นทราย ตรงเข้าหาเหยื่อ
ที่ยืนอยู่บนก้อนหิน ห่างจากพวกเขาไม่ถึง ๑๐
ก้าว หัวอันใหญ่โตของมัน ก็แหวกพื้นทรายขึ้นมา
พร้อมรอยแยกสามแฉกที่อยู่บนหัว เผยให้เห็น
เขี้ยวขาวซีดเล็กฝอยงอโค้ง มันแลบลิ้น ที่มีปลาย
เหมือนหว่าง ออกมาจากรอยแยกนั้นพร้อมๆ กัน
ไอ้ตัวนี้มีลิ้นถึงสองอัน ลิ้นของมันอันหนึ่งพุ่ง
ตรงเข้าเป้า ตวัดเอาขาของ จาตุ อย่างรวดเร็ว
อีกอันพลาดเป้า

จาตุล้มลงบนพื้นทราย ถูกคอกนาคาหลุดจาก
มือ ขณะที่เขาถูกมันลากเข้าไปในปาก ลังซ์ เคี้ยว
ระดมยิงลูกดอกไปที่ปากของมัน มาลา ชัดดอก
ตรงไปที่ปากของมันเช่นกัน แต่ก็หยุดยั้งมันไม่ได้
ตัวมันใหญ่เกินไป มาลา แก้วสถานการณ์ กระโดด
ไปคว้าหน้าไม้ของจาตุ แล้ววิ่งไว้ แต่แรงมันมี
มากกว่า ขาของจาตุไถลถึงคมเขี้ยวของมันเข้าไป
ทุกขณะ

เคี้ยว โสนน้อย ระดมยิงลูกดอกใส่ที่ปากและ
ลิ้นของมัน ไม่ขาดระยะ ลังซ์ ตัดสินใจ เปลี่ยน
อาวุธกระโดดลงไป คว่าเอาถุงลูกคอกนาคาขึ้นมา
ได้ แต่จาตุโซคร้าย ถูกคมเขี้ยวของมันข่วนที่เท้า
จนเลือดไหล ทันใดนั้น!

“ฉีก ตุ่ม!”

เสียงระเบิดของลูกดอกนาคา เริ่มแสดงฤทธิ์
สังข์ระคมยิงลูกดอกนาคาอีก ๒ – ๓ ลูก ถูกที่บริเวณ
ส่วนหาง และกลางลำตัว แสบไม่ระคายเคือง
ผิวของมัน เพราะลำตัวของมันส่วนหนึ่ง ยังฝังจม
อยู่ในพื้นทราย ลูกดอกนาคาทำอะไรมันได้ไม่ถนัด
นัก ลูกดอกอาบยาพิษของเข็มย ที่พุ่งเข้าใส่ลิ้น
และปากของมัน เพิ่งจะได้ผล มันตื่นและปล่อยจาก
อุ หลุดออกมาจากคมเข็มย แต่มันก็ไม่ยอมทิ้ง
เหยื่อ ลิ้นอีกอันหนึ่ง ตวัดเขาลำตัวของมาลา ลาก
เข้าปาก แต่คราวนี้ มันเปิดเผยตัวให้เห็นเด่นชัด
ขึ้น เพื่อจะได้ขย้ำเหยื่อได้ถนัด

มาลา ถูกมันกัดที่บริเวณลำตัว เป็นแผล
เหวอะ แต่มันก็ทำได้แค่นั้น เพราะสังข์ตั้งลูกดอก
นาคาเข้าตรงเป้า กลางลำตัว “ฉีก ตุ่ม!” คราวนี้
ได้ผล มันคงเจ็บไม่น้อย พลาดเหยื่อไปอย่าง
เสียตาย มันมุดหายไปซ่อนตัวใต้พื้นทราย

เปิดโอกาสให้โสนน้อยกับเข็มย เข้าไปช่วย
ประคองมาลาขึ้นมาพักบนก้อนหิน สังข์ จากู ตาม
ขึ้นมา ตรวจสอบบาดแผลของมาลา เขาถูกเจ้าหนอน
ยักษ์กัด เป็นแผลฉกรรจ์เลือดไหลไม่หยุด ส่วนจา

ดูเป็นแผลพอกที่จะเอาผ้ามัดหยุดเลือดได้ สังข์
สำรวจอาวูฐที่มีอยู่

“เราเหลือลูกดอกนาคา ไม่กี่ลูก” สังข์ บอก
เพื่อน ๆ

จากพูดกับมาลา พร้อมกับบอกว่าเอาลูกดอก
นาคาที่เหลือ มาอ้อมไว้แนบบนอก

“เราจะล่อมัน ให้มันกินเรากับลูกดอกนาคา”
จากเสนอ

“จาก อย่าทำอย่างนั้นเลย” สังข์ ห้าม “จาก
จะตายไม่ได้นะ”

“เราจะล่อมัน เราจะฆ่ามัน จุดไฟเดี๋ยวนี้!” จาก
เอาจริง “ถ้าช้า เราจะตายกันหมด”

มาลา ขอบพูดกับจาก พร้อมกับยื่นมือขอ
ลูกดอกนาคา แต่จากปฏิเสธ พวกเขาเถียงกันอยู่
สักพัก แต่รู้ความตั้งใจของจากไม่ได้ สังข์สบตา
กับจาก เหมือนจะขอร้อง แต่นี้เป็นความมุ่งมั่น
ของเขา สังข์ก็เลยรีบจุดลูกดอกนาคาลูกหนึ่ง จึง
เดี๋ยวกันนั้น!

มันมาอีกแล้ว กลิ่นคาวเลือด ทำให้มันอดใจไว้
ไม่ได้ หัวของมันไต่จากพื้นทราย พร้อม ๆ กับดิน

ตัวเคอว่างของมาลาไป ลังซ์ เค็อย โสन्नน้อย
ช่วยกันยึดยุดจุดร่างของมาลาไว้ แต่ตามแรงไม่
อาจสู้แรงเดี่ยวของเจ้าหนอนยักซ์ เลียงของมาลา
ตะโกนลั่นบอกจาก

จาก ลังเลนิตหนึ่ง เลียงตะโกนย้าของมาลา
ทำให้เขาต้องตัดสติใจ แรงของพวกเด็ก ๆ อ่อนล้า
ลงทุกขณะ แค่มิวินาทีที่กระตักสามครั้ง ร่างของ
มาลาที่หลุดจากมือของพวกเด็ก ๆ มาลาตะโกนซ้ำ
จังหวะชีวิตต้องตัดสติใจ เดียวนี้!

จาก โยนถุงลูกดอกนาคาออกไป มาลาจับมัน
ไว้ได้ มันถูกจุดไฟเรียบร้อยแล้ว ได้จังหวะพอดี
มาลาจับถุงลูกดอกนาคา หลุดหายเข้าไปในปาก
ของเจ้าหนอนยักซ์ ...

“บี้ม!”

เศษเนื้อกระเด็นกระจัดกระจายไปทั่ว ร่างของ
เจ้าหนอนยักซ์ แน่เนิ่งเหลือแค่ลำตัวและหาง ที่ยัง
ฝังอยู่ในพื้นทราย

“มาลา มาลา ฮือ ๆ ๆ”

ลังซ์ เสียใจร้องไห้ กับการสูญเสียวิรบุรุษผู้
เสียสละ เค็อย โสन्नน้อย ก็เช่นกัน จากุโผเข้ากอด
พวกเด็ก ๆ เขาหันหน้าหลบพวกเด็ก ๆ เพื่อไม่ให้

เห็นน้ำตาที่กำลังไหลพร่างพรูออกมา ไม่อยากให้
พวกเด็ก ๆ เสียกำลังใจ เพราะเขาคือที่พึ่งสุดท้าย
แล้ว.

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๒๓ หมู่บ้านไร่เวลา
(บทที่ ๘ หลุมคำคุณเวลา และการตามล่าของมนุษย์นอก
จักรวาล) ... กลับไปที่ เว็บไซต์คน คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>